

Preliminär utgåva

DOMSTOLENS DOM (stora avdelningen)

den 29 juli 2019 (*)

”Begäran om förhandsavgörande – Gemensam politik avseende asyl och subsidiärt skydd – Gemensamma förfaranden för beviljande av internationellt skydd – Direktiv 2013/32/EU – Artikel 46.3 – Full omprövning och prövning av det aktuella behovet – Artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna – Rätt till ett effektivt rättsmedel – Omfattningen av förstainstansdomstolens befogenheter – Rätt att ändra föreligger inte – Behörig myndighet med domstolsliknande uppgifter eller behörig administrativ myndighet som vägrar att rätta sig efter ett avgörande från nämnda domstol”

I mål C-556/17,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Pécsi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Förvaltnings- och arbetsdomstolen i Pécs, Ungern) genom beslut av den 5 september 2017, som inkom till domstolen den 22 september 2017, i målet

Alekszj Torubarov

mot

Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal,

meddelar

DOMSTOLEN (stora avdelningen)

sammansatt av ordföranden K. Lenaerts, vice ordföranden R. Silva de Lapuerta, avdelningsordförandena A. Arabadjiev, A. Prechal och M. Vilaras, samt domarna A. Rosas, E. Juhász, M. Ilešič (referent), M. Safjan, D. Šváby, C.G. Fernlund, C. Vajda, N. Piçarra, L.S. Rossi och I. Jarukaitis,

generaladvokat: M. Bobek,

justitiesekreterare: handläggaren I. Illéssy,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 8 januari 2019,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

- Alekszj Torubarov, genom T. Fazekas och I. Bieber, ügyvédek,
- Ungerns regering, genom M.Z. Fehér, G. Koós och M.M. Tátrai, samtliga i egenskap av ombud,
- Slovakiens regering, genom B. Ricziová, i egenskap av ombud,
- Europeiska kommissionen, genom M. Condou-Durande och A. Tokár, båda i egenskap av ombud,

och efter att den 30 april 2019 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 46.3 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/32/EU av den 26 juni 2013 om gemensamma förfaranden för att bevilja och återkalla internationellt skydd (EUT L 180, 2013, s. 60), jämförd med artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande

rättigheterna (nedan kallad stadgan).

2 Begäran har framställts i ett mål mellan Alekszjij Torubarov och Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (Immigrations- och asylmyndigheten, Ungern) (nedan kallad immigrationsmyndigheten) angående den senares avslag på Alekszjij Torubarovs ansökan om internationellt skydd.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

Direktiv 2011/95/EU

3 Följande anges i artikel 1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/95/EU av den 13 december 2011 om normer för när tredjelandsmedborgare eller statslösa personer ska anses berättigade till internationellt skydd, för en enhetlig status för flyktingar eller personer som uppfyller kraven för att betecknas som subsidiärt skyddsbehövande, och för innehållet i det beviljade skyddet (EUT L 337, 2011, s. 9):

”Syftet med detta direktiv är att införa normer för när tredjelandsmedborgare eller statslösa personer ska anses berättigade till internationellt skydd, för en enhetlig status för flyktingar och person[er] som uppfyller kraven för att betecknas som subsidiärt skyddsbehövande, och för innehållet i det beviljade skyddet.”

4 I artikel 2 i direktiv 2011/95 anges följande:

”I detta direktiv gäller följande definitioner:

a) *internationellt skydd*: flyktingstatus och status som subsidiärt skyddsbehövande ...

...

d) *flykting*: en tredjelandsmedborgare som med anledning av välgrundad fruktan för förföljelse på grund av ras, religion, nationalitet, politisk åskådning eller tillhörighet till viss samhällsgrupp befinner sig utanför det land där han eller hon är medborgare och som inte kan eller på grund av sin fruktan inte vill begagna sig av det landets skydd, eller en statslös person som av samma skäl som nämnts ovan befinner sig utanför det land där han eller hon tidigare hade sin vanliga vistelseort och som inte kan eller på grund av sin fruktan inte vill återvända dit och som inte omfattas av artikel 12.

...

f) *person som uppfyller kraven för att betecknas som subsidiärt skyddsbehövande*: en tredjelandsmedborgare eller statslös person som inte uppfyller kraven för att betecknas som flykting, men där det finns grundad anledning att förmoda att den berörda personen, om han eller hon återsänds till sitt ursprungsland, eller, i fråga om en statslös person, till det land där han eller hon tidigare hade sin vanliga vistelseort, skulle utsättas för en verklig risk att lida allvarlig skada enligt artikel 15 och som inte omfattas av artikel 17.1 och 17.2 och som inte kan, eller på grund av en sådan risk inte vill begagna sig av det landets skydd.

...”

5 Kapitlen II till VI i detta direktiv rör bedömningen av ansökningar om internationellt skydd, förutsättningarna för att betraktas som flykting, flyktingstatus, förutsättningarna för subsidiärt skydd respektive statusen som subsidiärt skyddsbehövande.

6 I direktivets artikel 13, som har rubriken ”Beviljande av flyktingstatus” och ingår i kapitel IV, föreskrivs följande:

”Medlemsstaterna ska bevilja en tredjelandsmedborgare eller en statslös person flyktingstatus om han eller hon kan betraktas som flykting enligt kapitlen II och III.”

7 Artikel 14 i direktiv 2011/95 har rubriken ”Återkallande av, upphävande av eller vägran att förnya flyktingstatus” och ingår i kapitel IV. I den artikeln föreskrivs följande:

”1. När det gäller ansökningar om internationellt skydd ... ska medlemsstaterna återkalla ... en tredjelandsmedborgares eller en statslös persons flyktingstatus som beviljats av ett regeringsorgan, ett förvaltningsrättsligt organ, en domstol eller ett domstolsliknande organ ...

...

4. Medlemsstater får återkalla ... status som beviljats en flykting av ett regeringsorgan, ett förvaltningsrättsligt organ, en domstol eller ett domstolsliknande organ ...

...”

8 I direktivets artikel 15, som har rubriken ”Allvarlig skada” och ingår i kapitel V, räknas de olika skadetyperna upp som medför rätt till subsidiärt skydd.

9 Direktivets artikel 18, som har rubriken ”Beviljande av status som subsidiärt skyddsbehövande” och ingår i kapitel VI, har följande lydelse:

”Medlemsstaterna ska bevilja en tredjelandsmedborgare eller en statslös person status som subsidiärt skyddsbehövande om han eller hon uppfyller kraven för att betecknas som subsidiärt skyddsbehövande enligt kapitlen II och V.”

10 Artikel 19 i direktiv 2011/95 har rubriken ”Återkallande av, upphävande av eller vägran att förnya status som subsidiärt skyddsbehövande” och ingår i kapitel VI. Där föreskrivs följande:

”1. När det gäller ansökningar om internationellt skydd ... ska medlemsstaterna återkalla ... en tredjelandsmedborgares eller en statslös persons status som subsidiärt skyddsbehövande som beviljats av ett regeringsorgan, ett förvaltningsrättsligt organ, en domstol eller ett domstolsliknande organ ...

2. Medlemsstaterna får återkalla ... status som subsidiärt skyddsbehövande som beviljats av ett regeringsorgan, ett förvaltningsrättsligt organ, en domstol eller ett domstolsliknande organ ...

...”

Direktiv 2013/32

11 Skälen 18, 50 och 60 i direktiv 2013/32 lyder enligt följande:

”(18) Det ligger i såväl medlemsstaternas som de som ansöker om internationellt skydds intresse att beslut om ansökningar om internationellt skydd fattas så fort som möjligt, dock utan åsidosättande av kraven på att en adekvat och fullständig prövning utförs.

...

(50) En grundläggande princip i unionsrätten återspeglas i det faktum att beslut som fattats om en ansökan om internationellt skydd ... är föremål för ett effektivt rättsmedel inför domstol eller tribunal.

...

(60) Detta direktiv respekterar de grundläggande rättigheter och iakttar de principer som erkänns i stadgan. Direktivet syftar särskilt till att säkerställa full respekt för den mänskliga värdigheten samt till att främja tillämpningen av artiklarna 1, 4, 18, 19, 21, 23, 24, och 47 i stadgan, och bör genomföras i enlighet med detta.”

12 I artikel 1 i direktiv 2013/32 anges att syftet med detta direktiv är att fastställa gemensamma förfaranden för beviljande och återkallande av internationellt skydd enligt direktiv 2011/95.

13 I artikel 2 f i direktiv 2013/32 anges att med ”beslutande myndighet” avses ”en myndighet med domstolsliknande uppgifter eller en administrativ myndighet i en medlemsstat som är ansvarig för att pröva ansökningar om internationellt skydd och behörig att fatta beslut i första instans i sådana ärenden”.

14 I artikel 46.1, 46.3 och 46.4 i direktivet föreskrivs följande:

”1. Medlemsstaterna ska se till att sökande har rätt till ett effektivt rättsmedel inför domstol mot följande:

- a) Ett beslut som fattats om en ansökan om internationellt skydd, inbegripet ett beslut
- i) att anse en ansökan ogrundad med avseende på flyktingstatus och/eller subsidiärt skydd,

...

...

3. I syfte att fullgöra skyldigheterna i punkt 1 ska medlemsstaterna se till att ett effektivt rättsmedel medför full omprövning[,] och prövning av det aktuella behovet[,] av såväl de faktiska som de rättsliga omständigheterna, däribland, i förekommande fall, en prövning av behovet av internationellt skydd i enlighet med direktiv [2011/95], åtminstone när handläggningen av överklagandet sker vid domstol eller tribunal i första instans.

4. Medlemsstaterna ska fastställa skäligen tidsfrister och andra nödvändiga bestämmelser så att sökanden kan utöva sin rätt till effektiva rättsmedel enligt punkt 1. ...”

15 I artikel 51.1 i direktivet föreskrivs följande:

”Medlemsstaterna ska sätta i kraft de bestämmelser i lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa ... artiklarna 32–46 ... senast den 20 juli 2015. ...”

16 Följande anges i artikel 52 första stycket i direktiv 2013/32:

”Medlemsstaterna ska tillämpa de bestämmelser i lagar och andra författningar som anges i artikel 51(1) på ansökningar om internationellt skydd som lämnats in ... efter den 20 juli 2015 eller vid ett tidigare datum. Ansökningar som lämnats in före den 20 juli 2015 ... ska omfattas av de lagar och andra författningar som antagits enligt [rådets] direktiv 2005/85/EG [av den 1 december 2005 om miniminormer för medlemsstaternas förfaranden för beviljande eller återkallande av flyktingstatus (EUT L 326, 2005, s. 13)].”

Ungersk rätt

Den lagstiftning som före den 15 september 2015 var tillämplig på förfaranden avseende internationellt skydd

17 I 339 § punkterna 1 och 2 j Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (1952 års lag nr III om införande av civilprocesslagen), i dess lydelse före den 15 september 2015, föreskrevs följande:

”1. Om inte annat följer av lag ska domstolen upphäva eller undanröja ett förvaltningsbeslut som har meddelats i strid med gällande regler, såvida det inte rör sig om ett åsidosättande av handläggningsregler som inte har inverkat på ärendets utgång, och ska vid behov visa ärendet åter till den beslutande förvaltningsmyndigheten för förnyad handläggning.

2. Domstolen får ändra följande förvaltningsbeslut:

...

j) beslut angående beviljande av flyktingstatus.”

18 En bestämmelse liknande den i 339 § punkt 2 j återfanns i 68 § punkt 5 Menedékjogról szóló 2007. évi LXXX. törvény (2007 års lag nr LXXX om rätt till asyl) (nedan kallad lagen om rätt till asyl).

Den lagstiftning som sedan den 15 september 2015 är tillämplig på förfaranden avseende internationellt skydd

19 Den 15 september 2015 trädde Egyes törvényeknek a tömeges bevándorlás kezelésével összefüggő módosításáról szóló 2015. évi CXL. törvény (2015 års lag nr CXL om ändring av vissa lagar för hantering av massinvandring) (nedan kallad lagen om hantering av massinvandring) i kraft. Genom 1 § punkt 3 a denna lag upphävdes 339 § punkt 2 j 1952 års lag nr III om införande av civilprocesslagen, och genom 14 § lagen om

hantering av massinvandring ändrades 68 § punkt 5 lagen om rätt till asyl.

20 Genom den sistnämnda ändringen fick punkterna 3, 5 och 6 i 68 § lagen om rätt till asyl (68 § är tillämplig även på ärenden som redan pågick när den trädde i kraft) följande lydelse:

”3. ... Domstolen ska göra en fullständig prövning av såväl de faktiska som de rättsliga omständigheter som föreligger vid tidpunkten för domstolsavgörandet.

...

5. Domstolen får inte ändra den behöriga asylmyndighetens beslut, utan den ska upphäva eller undanröja ett förvaltningsbeslut som har meddelats i strid med gällande regler, såvida det inte rör sig om ett åsidosättande av handläggningsregler som inte har inverkat på ärendets utgång, och ska vid behov visa ärendet åter till den behöriga asylmyndigheten för förnyad handläggning.

6. Det avgörande varigenom domstolen skiljer sig från målet får inte överklagas.”

21 I 109 § punkt 4 Közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (2004 års lag nr CXL om allmänna bestämmelser avseende förvaltningstjänster och förvaltningsprocess, nedan kallad förvaltningsprocesslagen) föreskrivs följande:

”Förvaltningsmyndigheten är bunden av slutet och skälen i det domstolsavgörande som har meddelats i ett förvaltningsmål och ska rätta sig därefter vid en förnyad handläggning och vid antagandet av ett nytt beslut.”

22 I 121 § punkt 1 f nämnda lag föreskrivs följande:

”I de förfaranden som regleras i detta kapitel ska beslutet upphävas

...

f) om dess innehåll strider mot bestämmelserna i 109 § [punkt 4].”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågan

23 Alekszij Torubarov är rysk medborgare och utövade verksamhet som företagare. Han var aktiv medlem i ett ryskt politiskt oppositionsparti och i en icke-statlig organisation som företräder företagarentressen. Sedan år 2008 har flera brottmål inletts mot honom i Ryssland. Alekszij Torubarov lämnade Ryssland och flyttade först till Österrike och därefter till Tjeckien, varifrån han utlämnades till Ryssland den 2 maj 2013.

24 Efter att ha återvänt till Ryssland åtalades han på nytt, men man underlät att frihetsberöva honom för att han skulle kunna förbereda sitt försvar. Den 9 december 2013 tog han sig olagligt över gränsen till Ungern och blev omedelbart kontrollerad av ungersk polis. Då Alekszij Torubarov inte kunde visa att hans vistelse i Ungern var laglig beslutade polisen att gripa honom. Samma dag lämnade Alekszij Torubarov in en ansökan om internationellt skydd.

25 Den 15 augusti 2014 avslag immigrationsmyndigheten ansökan om internationellt skydd. Till stöd för avslagsbeslutet angavs att såväl Alekszij Torubarovs egna uppgifter som den information som inhämtats om situationen i dennes ursprungsland bekräftade att det inte var sannolikt att han där skulle bli föremål för förföljelse, vare sig av politiska eller andra skäl, eller utsättas för allvarlig skada i den mening som avses i artikel 15 i direktiv 2011/95.

26 Alekszij Torubarov överklagade beslutet till den hänskjutande domstolen, Pécsi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Förvaltnings- och arbetsdomstolen i Pécs, Ungern). Genom beslut av den 6 maj 2015 upphävde domstolen nämnda beslut och visade ärendet åter till immigrationsmyndigheten för förnyad handläggning och antagande av ett nytt beslut. Som skäl för upphävandet angavs att det överklagade beslutet innehöll motstridiga uppgifter och att immigrationsmyndigheten, generellt sett, hade underlåtit att undersöka de omständigheter som hade åberopats, eller att den hade gjort en vinklad bedömning av de omständigheter som den faktiskt hade beaktat. Domstolen fann således att det förelåg ett bristfälligt underlag för beslutet och att det inte var möjligt för domstolen att göra någon prövning av det i sak. Den hänskjutande domstolen lämnade även utförliga anvisningar till

immigrationsmyndigheten om vilka omständigheter som myndigheten måste undersöka vid den nya handläggningen av ärendet.

27 Efter det att immigrationsmyndigheten för andra gången hade handlagt ärendet avslog den genom beslut av den 22 juni 2016 återigen den ansökan om internationellt skydd som lämnats in av Alekszjij Torubarov, bland annat med motiveringen att han i sitt ursprungsland skulle garanteras rätt till en oberoende domstolsprövning och att han inte skulle löpa någon risk för förföljelse där. Till stöd för detta nya beslut, och i enlighet med de anvisningar som lämnats av den hänskjutande domstolen, inhämtade myndigheten – med beaktande av alla de handlingar som Alekszjij Torubarov hade lämnat in – bland annat uppgifter om korruptionen i Ryssland och om förhållandena under frihetsberövanden i ryska fängelser samt uppgifter om hur det ryska rättsväsendet fungerar.

28 I detta andra beslut grundade sig immigrationsmyndigheten även på ett sakkunnigutlåtande från Alkotmányvédelmi Hivatal (Ungerska myndigheten för författningsskydd, Ungern). Den sistnämnda myndigheten ansåg att Alekszjij Torubarovs närvaro på ungerskt territorium var till skada för nationella säkerhetsintressen, eftersom han hade gjort sig skyldig till gärningar stridande mot Förenta nationernas syften och grundsatser i den mening som avses i artikel 1 F c) i konventionen angående flyktingars rättsliga ställning, som undertecknades den 28 juli 1951 i Genève (*United Nations Treaty Series*, vol. 189, s. 150, no. 2545 (1954)) och trädde i kraft den 22 april 1954 samt kompletterades och ändrades genom protokollet angående flyktingars rättsliga ställning, vilket antogs i New York den 31 januari 1967, vilket i sin tur trädde i kraft den 4 oktober 1967 (nedan kallad Genèvekonventionen).

29 Alekszjij Torubarov överklagade immigrationsmyndighetens beslut av den 22 juni 2016 till den hänskjutande domstolen. Domstolen upphävde beslutet den 25 februari 2017 och visade ärendet åter till immigrationsmyndigheten för förnyad handläggning och antagande av ett nytt beslut. Den fann nämligen att beslutet av den 22 juni 2016 var rättsstridigt därför att det innehöll en uppenbart oriktig bedömning dels av informationen om det berörda landet, dels av sakkunnigutlåtandet från Ungerska myndigheten för författningsskydd.

30 Den hänskjutande domstolen fann i detta avseende att det tydligt framgick av de faktiska omständigheter som beskrevs i detta beslut att Alekszjij Torubarov, i motsats till vad immigrationsmyndigheten ansåg, hade anledning att befara att han skulle utsättas för förföljelse i Ryssland på grund av sina politiska åsikter och att han där skulle utsättas för allvarlig skada. Domstolen framhöll dessutom att innehållet och slutsatsen i sakkunnigutlåtandet från Ungerska myndigheten för författningsskydd, som innehöll sekretessbelagda nationella uppgifter, var motstridiga, och att immigrationsmyndigheten inte hade gjort någon bedömning av innehållet i utlåtandet, varav det tydligt framgick att de uppgifter som nämndes där inte kunde läggas Alekszjij Torubarov till last utan tvärtom utgjorde bevisning till stöd för hans ansökan om internationellt skydd.

31 Genom beslut av den 15 maj 2017 (nedan kallat det aktuella beslutet) avslog immigrationsmyndigheten för tredje gången Alekszjij Torubarovs ansökan om internationellt skydd, vad gäller beviljande av såväl flyktingstatus som status som subsidiärt skyddsbehövande, bland annat med motiveringen att någon förföljelse av honom av politiska skäl inte kunde styrkas. Myndigheten hänvisade dock inte längre till sakkunnigutlåtandet från Ungerska myndigheten för författningsskydd som grund för sitt beslut.

32 Genom detta tredje överklagande som nu är anhängigt vid den hänskjutande domstolen, och som avser det aktuella beslutet, har Alekszjij Torubarov yrkat att beslutet ska ändras såtillvida att domstolen beviljar honom flyktingstatus, i första hand, eller status som subsidiärt skyddsbehövande, i andra hand.

33 Den hänskjutande domstolen har emellertid påpekat att sedan den 15 september 2015, då lagen om hantering av massinvandring trädde i kraft, har förvaltningsdomstolarna inte längre rätt att ändra förvaltningsbeslut angående beviljande av internationellt skydd.

34 Denna lagstiftning innebär enligt den hänskjutande domstolen att de personer som ansöker om internationellt skydd saknar ett effektivt rättsmedel. Om en myndighet åsidosätter sin skyldighet att rätta sig efter domslutet och domskälen i ett första domstolsavgörande varigenom ett första förvaltningsbeslut om avslag på en ansökan om internationellt skydd upphävs, kan detta enligt nationell rätt nämligen inte få några andra konsekvenser än att det nya förvaltningsbeslutet upphävs. I en sådan situation har den domstol som prövar överklagandet således inte något annat val än att visa ärendet åter till myndigheten för förnyad handläggning och antagande av ett nytt beslut. Den kan således varken ålägga myndigheten att bevilja sökanden internationellt skydd eller vidta sanktionsåtgärder på grund av att myndigheten inte har rättat sig efter domstolens första avgörande. Detta medför en risk för ett

förfarande utan slut, vilket strider mot sökandens rättigheter.

35 Detta är enligt den hänskjutande domstolen just fallet i det nationella målet: Efter att immigrationsmyndighetens beslut redan vid två tillfällen har upphävts har denna myndighet antagit ett tredje beslut, nämligen det aktuella beslutet, i vilket myndigheten inte har rättat sig efter den hänskjutande domstolens dom av den 25 februari 2017. I den domen slogs det fast att Alekszjij Torubarov ska beviljas internationellt skydd, förutom om det visar sig föreligga ett hot mot den allmänna säkerheten. Sedan Alekszjij Torubarov ansökte om internationellt skydd i december 2013 lever han således i en situation präglad av rättsosäkerhet, då hans ansökan inte har avgjorts slutgiltigt, och då han inte omfattas av någon som helst status på ungerskt territorium.

36 I en sådan situation anser den hänskjutande domstolen att ungersk rätt inte säkerställer rätten till ett effektivt rättsmedel, som stadfästs i artikel 46.3 i direktiv 2013/32 och i artikel 47 i stadgan. Den undrar följaktligen om dessa unionsrättsliga bestämmelser ger den rätt att ändra ett sådant beslut som det aktuella beslutet och att underlåta att tillämpa den nationella lagstiftning som nekar den en sådan behörighet.

37 Mot denna bakgrund beslutade Pécsi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Förvaltnings- och arbetsdomstolen i Pécs) att vilandeförklara målet och ställa följande fråga till EU-domstolen:

”Ska artikel 46.3 i direktiv [2013/32], jämförd med artikel 47 i [stadgan], tolkas så, att ungerska domstolar har rätt att ändra förvaltningsbeslut genom vilka den behöriga asylmyndigheten nekar sökande internationellt skydd, samt har rätt att själva bevilja ett sådant skydd?”

Prövning av tolkningsfrågan

38 Den hänskjutande domstolen har ställt den första frågan för att få klarhet i huruvida artikel 46.3 i direktiv 2013/32, jämförd med artikel 47 i stadgan, ska tolkas så, att den under sådana förhållanden som i det nationella målet ger en förstainstansdomstol som ska pröva ett överklagande av ett beslut om avslag på en ansökan om internationellt skydd rätt att ändra detta förvaltningsbeslut och att ersätta förvaltningsmyndighetens beslut med sitt eget.

39 EU-domstolen påpekar inledningsvis att enligt artikel 52 första stycket första meningen i direktiv 2013/32 ska medlemsstaterna tillämpa de bestämmelser i lagar och andra författningar som anges i artikel 51.1 i direktivet på ansökningar om internationellt skydd som lämnats in ”efter den 20 juli 2015 eller vid ett tidigare datum”.

40 Det framgår av förarbetena till direktiv 2013/32 att unionslagstiftarens avsikt med att lägga till orden ”eller vid ett tidigare datum” i nämnda artikel 52 första stycket första meningen var att göra det möjligt för medlemsstaterna att tillämpa bestämmelserna om genomförande av direktivet med omedelbar verkan på ansökningar om internationellt skydd som lämnats in före den 20 juli 2015 (se, för ett liknande resonemang, dom av den 25 juli 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, punkterna 71 och 72, och dom av den 19 mars 2019, Ibrahim m.fl., C-297/17, C-318/17, C-319/17 och C-438/17, EU:C:2019:219, punkterna 63 och 64).

41 Då artikel 52 första stycket i direktiv 2013/32 erbjuder olika möjligheter vad gäller direktivets tillämpning i tiden är det dock viktigt, för att rättssäkerhetsprincipen och principen om likhet inför lagen ska iakttas vid tillämpningen av unionsrätten och för att personer som ansöker om internationellt skydd sålunda ska vara skyddade mot godtyckliga beslut, att varje medlemsstat som är bunden av direktivet behandlar samtliga ansökningar om internationellt skydd som ges in under en och samma period inom dess territorium på ett förutsebart och enhetligt sätt (se, för ett liknande resonemang, dom av den 25 juli 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, punkt 73, och dom av den 19 mars 2019, Ibrahim m.fl., C-297/17, C-318/17, C-319/17 och C-438/17, EU:C:2019:219, punkt 66).

42 I förevarande fall framgår det av beslutet om hänskjutande att Alekszjij Torubarov gav in sin ansökan om internationellt skydd den 9 december 2013, det vill säga efter det att direktiv 2013/32 trädde i kraft den 19 juli 2013, men före det att fristen för att införliva direktivet med nationell rätt löpte ut den 20 juli 2015.

43 Den hänskjutande domstolen har vidare som svar på en begäran om upplysningar från EU-domstolen uppgett att den enligt nationell rätt är skyldig att följa den nationella lagstiftning om införlivande av direktiv 2013/32 vilken trädde i kraft den 15 september 2015 och vilken förbjuder en domstol att ändra ett förvaltningsbeslut angående en ansökan om internationellt skydd, även i mål som rör en ansökan om internationellt skydd som har getts in före den 20 juli 2015 när dessa mål, i likhet med det nu aktuella nationella målet, anhängiggjorts efter detta datum. Den ungerska regeringen bekräftade denna uppgift i sitt skriftliga yttrande.

- 44 På denna punkt konstaterar EU-domstolen för det första att det framgår av den rättspraxis som nämns ovan i punkt 40 att en medlemsstat fritt kan besluta att göra den lagstiftning som införlivar direktiv 2013/32 omedelbart tillämplig på sådana förfaranden.
- 45 För det andra har domstolen redan klargjort att en bestämmelse i nationell rätt, enligt vilken en domstol ska grunda sig på de rättsliga och faktiska omständigheter som föreligger när målet avgörs, måste säkerställa att de ansökningar om internationellt skydd som har getts in under en och samma period inom det nationella territoriet och som ännu inte har prövats genom ett beslut som har vunnit laga kraft, måste ges en förutsebar och enhetlig prövning (se, för ett liknande resonemang, dom av den 19 mars 2019, Ibrahim m.fl., C-297/17, C-318/17, C-319/17 och C-438/17, EU:C:2019:219, punkterna 67 och 68).
- 46 Mot denna bakgrund kan artikel 52 första stycket i direktiv 2013/32 inte anses hindra att en nationell domstol, såsom den hänskjutande domstolen, tillämpar den nationella lagstiftning som införlivar direktiv 2013/32 i ett mål som pågår vid den domstolen, även om målet gäller en ansökan om internationellt skydd som lämnats in före den 20 juli 2015.
- 47 Efter dessa inledande preciseringar ska det påpekas att syftet med direktiv 2013/32, enligt dess artikel 1, är att fastställa gemensamma förfaranden för beviljande och återkallande av internationellt skydd enligt direktiv 2011/95.
- 48 När det gäller det sistnämnda direktivet framgår det av dess artikel 1 att detta inför normer – för det första – för när tredjelandmedborgare eller statslösa personer ska anses berättigade till internationellt skydd, – för det andra – för en enhetlig status för flyktingar och personer som uppfyller kraven för att betecknas som subsidiärt skyddsbehövande, och – för det tredje – för innehållet i det beviljade skyddet.
- 49 Domstolen har redan förtydligat att det framgår av artiklarna 13 och 18 i direktiv 2011/95, jämförda med de i artikel 2 d och f i direktivet angivna definitionerna av ”flykting” och ”person som uppfyller kraven för att betecknas som subsidiärt skyddsbehövande”, att internationellt skydd i den mening som avses i det direktivet i princip ska beviljas en tredjelandmedborgare eller statslös person som har välgrundad fruktan för förföljelse på grund av ras, religion, nationalitet, politisk åskådning eller tillhörighet till viss samhällsgrupp, eller som löper en verklig risk för att lida allvarlig skada i den mening som avses i artikel 15 i direktivet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 4 oktober 2018, Ahmedbekova, C-652/16, EU:C:2018:801, punkt 47, och dom av den 23 maj 2019, Bilali, C-720/17, EU:C:2019:448, punkt 36).
- 50 Det betyder att när en person uppfyller de minimikrav som uppställs i unionsrätten för att betecknas som flykting eller subsidiärt skyddsbehövande, genom att han eller hon uppfyller de villkor som föreskrivs i kapitlen II och III, eller i kapitlen II och V i direktiv 2011/95, är medlemsstaterna skyldiga, med förbehåll för de grunder för utslutning som anges i direktivet, att bevilja det internationella skydd som har begärts, och förfogar i detta avseende inte över något utrymme för skönsmässig bedömning (se, för ett liknande resonemang, dom av den 24 juni 2015, T., C-373/13, EU:C:2015:413, punkt 63, dom av den 12 april 2018, A och S, C-550/16, EU:C:2018:248, punkt 52, och dom av den 14 maj 2019, M m.fl. (Återkallande av flyktingstatus), C-391/16, C-77/17 och C-78/17, EU:C:2019:403, punkt 89).
- 51 Enligt artikel 46.1 i direktiv 2013/32 har de personer som ansöker om internationellt skydd rätt till ett effektivt rättsmedel inför domstol mot de beslut som rör deras ansökan. I artikel 46.3 i direktivet anges vad rätten till ett effektivt rättsmedel omfattar. Där preciseras att de medlemsstater som är bundna av direktivet ska se till att den domstol till vilken ett beslut angående en ansökan om internationellt skydd har överklagats gör en ”full omprövning[,] och prövning av det aktuella behovet[,] av såväl de faktiska som de rättsliga omständigheterna, däribland, i förekommande fall, en prövning av behovet av internationellt skydd i enlighet med direktiv [2011/95]” (se, för ett liknande resonemang, dom av den 25 juli 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, punkterna 105 och 106).
- 52 Uttrycket ”aktuellt behov” lyfter fram skyldigheten för domstolen att göra en bedömning som, i förekommande fall, beaktar nya omständigheter som har framkommit efter antagandet av det överklagade beslutet. Adjektivet ”full” bekräftar att domstolen är skyldig att pröva såväl de omständigheter som den beslutande myndigheten har beaktat eller skulle ha kunnat beakta, som de omständigheter som har inträffat efter det att myndigheten antog sitt beslut (se, för ett liknande resonemang, dom av den 25 juli 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, punkterna 111 och 113).

53 Härav följer att medlemsstaterna enligt artikel 46.3 i direktiv 2013/32 är skyldiga att utforma sin nationella rätt på ett sådant sätt att den domstol som prövar överklagandena kan pröva samtliga faktiska och rättsliga omständigheter som den behöver beakta för att kunna göra en uppdaterad prövning av det enskilda fallet, så att ansökan om internationellt skydd kan ges en fullständig prövning, utan att ärendet behöver återförvisas till den beslutande myndigheten. En sådan tolkning gynnar det syfte som eftersträvas med direktiv 2013/32, nämligen att säkerställa att sådana ansökningar handläggs så fort som möjligt, utan åsidosättande av kraven på att prövningen är adekvat och fullständig (se, för ett liknande resonemang, dom av den 25 juli 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, punkterna 109–112).

54 Artikel 46.3 i direktivet handlar emellertid enbart om prövningen av överklagandet och avser således inte följderna av ett eventuellt upphävande av det överklagade beslutet. Genom att anta direktiv 2013/32 har unionslagstiftaren sålunda inte haft för avsikt att införa någon gemensam regel om att den administrativa myndighet eller den myndighet med domstolsliknande uppgifter som avses i artikel 2 f i detta direktiv ska förlora sin befogenhet efter det att myndighetens första beslut angående en ansökan om internationellt skydd har upphävts. Det betyder att det alltjämt står medlemsstaterna fritt att föreskriva att ärendet, efter det att en domstol upphävt beslutet, ska visas åter till myndigheten för antagande av ett nytt beslut (se, för ett liknande resonemang, dom av den 25 juli 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, punkterna 145 och 146).

55 Direktiv 2013/32 tillerkänner således medlemsstaterna ett visst manöverutrymme vad gäller bland annat fastställandet av regler för handläggningen av en ansökan om internationellt skydd när det första beslutet som antagits av en sådan myndighet upphävs av en domstol. Dock gäller för det första att medlemsstaterna, trots sitt manöverutrymme, är skyldiga att när de genomför direktivet iaktta artikel 47 i stadgan, vilken ger var och en vars unionsrättsligt garanterade fri- och rättigheter har kränkts rätt till ett effektivt rättsmedel inför en domstol (se, för ett liknande resonemang, dom av den 26 juli 2017, Sacko, C-348/16, EU:C:2017:591, punkt 30 och där angiven rättspraxis). Det rättsmedel som föreskrivs i artikel 46 i direktiv 2013/32 måste således utformas i enlighet med artikel 47 i stadgan, som utgör en bekräftelse av principen om ett effektivt domstolsskydd (se, för ett liknande resonemang, dom av den 26 juli 2017, Sacko, C-348/16, EU:C:2017:591, punkt 31, och dom av den 25 juli 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, punkt 114).

56 För det andra ska det erinras om att artikel 47 i stadgan är tillräcklig i sig och inte behöver tydliggöras genom unionsrättsliga eller nationella bestämmelser för att enskilda ska ges en rättighet som kan åberopas som sådan (dom av den 17 april 2018, Egenberger, C-414/16, EU:C:2018:257, punkt 78). Med hänsyn i synnerhet till vad som angetts i föregående punkt kan det således inte förhålla sig annorlunda med artikel 46.3 i direktiv 2013/32 jämförd med artikel 47 i stadgan.

57 För det tredje vore rätten till ett effektivt rättsmedel illusorisk om rättsordningen i en medlemsstat tillät att ett lagakraftvunnet och bindande domstolsavgörande fick förbli utan verkan till förfång för en av parterna (se, för ett liknande resonemang, dom av den 30 juni 2016, Toma och Biroul Executorului Judecătoresc Horațiu-Vasile Cruduleci, C-205/15, EU:C:2016:499, punkt 43).

58 EU-domstolen har i detta sammanhang slagit fast att artikel 46.3 i direktiv 2013/32 helt skulle förlora sin ändamålsenliga verkan om det godtogs att en sådan myndighet med domstolsliknande uppgifter eller administrativ myndighet som avses i artikel 2 f i direktiv 2013/32, efter det att ett domstolsavgörande meddelats kunde fatta ett beslut som strider mot förstainstansdomstolens bedömning, när den domstolen i enlighet med nämnda bestämmelse gjort en full omprövning och prövat sökandens aktuella behov av internationellt skydd enligt direktiv 2011/95.

59 Detta föranleder domstolen att göra följande bedömning: Syftet med direktiv 2013/32 är visserligen inte att på ett exakt och uttömmande sätt likrikta de förfaranderegler som ska tillämpas i medlemsstaterna när det gäller att anta ett nytt beslut beträffande en ansökan om internationellt skydd efter att det första förvaltningsbeslutet om avslag på ansökan upphävts. Av direktivets syfte, som är att säkerställa att sådana ansökningar handläggs så fort som möjligt, av skyldigheten att säkerställa den ändamålsenliga verkan av artikel 46.3 samt av det krav som följer av artikel 47 i stadgan att garantera att rättsmedlet är effektivt, framgår dock att varje medlemsstat som är bunden av direktivet måste utforma sin nationella rätt på ett sådant sätt att ett nytt beslut ska fattas kort tid efter det att det första beslutet har upphävts och ärendet har visats åter till myndigheten med domstolsliknande uppgifter eller den administrativa myndigheten och att detta nya beslut ska överensstämma med bedömningen i det avgörande genom vilket det första beslutet upphävdes (se, för ett liknande resonemang, dom av den 25 juli 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, punkt 148).

60 Det är mot bakgrund av dessa överväganden som tolkningsfrågan ska prövas.

61 Inledningsvis ska det framhållas att det, med förbehåll för vad den hänskjutande domstolen kommer fram till vid sin prövning, förefaller som om den berörda medlemsstaten genom formuleringen i 109 § punkt 4 förvaltningsprocesslagen uppfyller den skyldighet att uppnå ett visst resultat som åvilar medlemsstaterna enligt artikel 46.3 i direktiv 2013/32, jämförd med artikel 47 i stadgan, och som det erinras om ovan i punkt 59, det vill säga att säkerställa att ett beslut som en myndighet antar angående en ansökan om internationellt skydd efter det att myndighetens första beslut i ärendet upphävts och detta ärende visats åter till den myndigheten, överensstämmer med den bedömning som gjorts i det domstolsavgörande varigenom det första beslutet upphävdes.

62 Den ungerska regeringen har dock under förhandlingen vid EU-domstolen gjort gällande att denna bestämmelse ska tolkas så, att ett bibehållande av uppdelningen av befogenheter mellan å ena sidan myndigheten – som ska ha en central roll i förfaranden angående ansökningar om internationellt skydd – och å andra sidan den domstol som har att pröva ett sådant överklagande som avses i artikel 46.3 i direktiv 2013/32, innebär att nämnda domstol får ge anvisningar om vilka omständigheter som ska undersökas och vilken ny bevisning som ska inhämtas, tillhandahålla en tolkning av gällande rätt samt ange de relevanta uppgifter som förvaltningsmyndigheten ska ta hänsyn till, men inte kan tvinga myndigheten att göra en viss bedömning i det enskilda fallet, då denna bedömning kan grundas på andra rättsliga och faktiska omständigheter än dem som nämnda domstol har beaktat, som till exempel nya omständigheter som inträffat efter domstolens avgörande.

63 Artikel 46.3 i direktiv 2013/32, jämförd med EU-domstolens praxis, utgör dock hinder för en sådan tolkning.

64 Visserligen har EU-domstolen redan funnit att den prövning av en ansökan om internationellt skydd som görs av en administrativ myndighet eller en myndighet med domstolsliknande uppgifter, som förfogar över specifika resurser och personal som är specialiserad på området, utgör ett grundläggande skede i de gemensamma förfaranden som inrättas genom direktiv 2013/32 (se, för ett liknande resonemang, dom av den 25 juli 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, punkt 116, och dom av den 4 oktober 2018, Ahmedbekova, C-652/16, EU:C:2018:801, punkt 96).

65 Icke desto mindre måste unionslagstiftarens avsikt, när den genom antagandet av artikel 46.3 i direktiv 2013/32 föreskrev att den domstol som är behörig att pröva ett överklagande av ett beslut om avslag på en ansökan om internationellt skydd är skyldig att i förekommande fall undersöka sökandens ”behov av internationellt skydd”, anses ha varit att ge denna domstol möjlighet att, när denna anser sig förfoga över samtliga i detta avseende nödvändiga uppgifter om de faktiska och rättsliga omständigheterna, och när den har gjort en ”full omprövning” och en ”prövning av det aktuella behovet” – det vill säga en fullständig och uppdaterad prövning – med avseende på dessa uppgifter, med bindande verkan avgöra frågan huruvida sökanden uppfyller de villkor som uppställs i direktiv 2011/95 för att tillerkännas internationellt skydd.

66 Av det ovan anförda följer, i likhet med vad generaladvokaten i allt väsentligt framhöll i punkterna 102–105, 107 och 108 i sitt förslag till avgörande, att när en domstol gör en fullständig prövning av ett överklagande som ingetts av en person som har ansökt om internationellt skydd och därvid gör en uppdaterad prövning av sökandens ”behov av internationellt skydd” utifrån samtliga faktiska och rättsliga omständigheter som är av relevans, och till följd därav är övertygad om att sökanden – med tillämpning av kriterierna i direktiv 2011/95 och med anledning av de skäl som vederbörande åberopar till stöd för sin ansökan – bör beviljas flyktingstatus eller status som subsidiärt skyddsbehövande, och när denna domstol upphäver beslutet från den myndighet med domstolsliknande uppgifter eller den administrativa myndighet som avslagit ansökan och visar ärendet åter till den myndigheten, så är denna myndighet – med förbehåll för om det inträffar faktiska eller rättsliga omständigheter som objektivt sett kräver en ny och uppdaterad bedömning – bunden av domstolsavgörandet och skälen i detta. När ett ärende på detta sätt visats åter till myndigheten har denna således inte längre något utrymme för skönsmässig bedömning vad gäller frågan huruvida det begärda skyddet ska beviljas eller ej mot bakgrund av de skäl som åberopats i målet vid nämnda domstol, då ett annat synsätt skulle innebära att artikel 46.3 i direktiv 2013/32, jämförd med artikel 47 i stadgan, samt artiklarna 13 och 18 i direktiv 2011/95, helt förlorade sin ändamålsenliga verkan.

67 I det aktuella fallet önskar den hänskjutande domstolen få klarhet i vad som gäller i en situation där en sådan myndighet med domstolsliknande uppgifter, eller en sådan administrativ myndighet, till vilken ärendet har visats åter, inte har rättat sig efter det domstolsavgörande varigenom beslutet har upphävts och domstolen ska pröva ett överklagande, från den person som har ansökt om internationellt skydd, av myndighetens beslut varigenom den berörda personen än en gång har nekats skydd utan att det till stöd för avslaget har angetts något skäl för uteslutande som framkommit under tiden eller några nya faktiska eller rättsliga omständigheter som kräver en ny bedömning.

Den hänskjutande domstolen undrar om unionsrätten ger den rätt att i denna situation ersätta immigrationsmyndighetens beslut med sitt eget genom att ändra myndighetens beslut så att det överensstämmer med domstolens föregående avgörande, trots att det är förbjudet för domstolen att göra detta enligt nationell lagstiftning.

68 Den hänskjutande domstolen har i detta sammanhang betonat att den nationella rätten inte ger den några verktyg för att se till att dess avgöranden följs, då den enda sanktionsmöjligheten enligt nationell rätt är att upphäva immigrationsmyndighetens beslut. Detta kan leda till att upphävanden av förvaltningsbeslut och överklaganden till domstol avlöser varandra, vilket är ägnat att förlänga den situation av rättsosäkerhet som sökanden befinner sig i. Detta illustreras här av Alekszjij Torubarovs fall.

69 Även om artikel 46.3 i direktiv 2013/32, såsom framgår ovan av punkterna 54 och 59, inte föreskriver någon skyldighet för medlemsstaterna att införa en sådan befogenhet som den som avses ovan i punkt 67 för de domstolar som är behöriga att pröva överklaganden enligt den bestämmelsen, så har medlemsstaterna ändå en skyldighet att säkerställa att den rätt till ett effektivt rättsmedel som stadfästs i artikel 47 i stadgan iakttas i varje enskilt fall (se, för ett liknande resonemang, dom av den 8 november 2016, Lesoochranárske zoskupenie VLK, C-243/15, EU:C:2016:838, punkt 65 och där angiven rättspraxis).

70 Frågan huruvida de rättigheter som anges i denna bestämmelse har åsidosatts ska bedömas mot bakgrund av de specifika omständigheterna i varje enskilt fall (se, för ett liknande resonemang, dom av den 18 juli 2013, kommissionen m.fl./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P och C-595/10 P, EU:C:2013:518, punkt 102, och dom av den 26 juli 2017, Sacko, C-348/16, EU:C:2017:591, punkt 41).

71 Det ska i det aktuella fallet påpekas att den ungerska regeringen under förhandlingen vid domstolen hänvisade till en ny förvaltningsprocesslag som trädde i kraft den 1 januari 2018, det vill säga efter det att begäran om förhandsavgörande framställdes. Genom denna lag inrättades vissa förfaranden och vissa verktyg för att ge förvaltningsdomstolarna möjlighet att tvinga förvaltningsmyndigheterna att rätta sig efter deras avgöranden. Regeringen underströk emellertid även att denna nya lagstiftning på grund av dess tidsmässiga tillämpningsområde (*ratione temporis*) inte är tillämplig i det nationella målet, och att nämnda metoder i vart fall inte kan användas i ärenden om internationellt skydd, vilket betyder att den situation som den hänskjutande domstolen befinner sig i – det vill säga att den helt saknar möjlighet att se till att dess avgörande följs i ett sådant ärende – förblir oförändrad.

72 En nationell lagstiftning som leder fram till en sådan situation gör i praktiken att den som ansöker om internationellt skydd saknar ett effektivt rättsmedel i den mening som avses i artikel 46.3 i direktiv 2013/32, och den strider mot själva kärnan i rätten till ett effektivt rättsmedel enligt artikel 47 i stadgan, då ett domstolsavgörande som har meddelats efter en prövning som gjorts i enlighet med kraven i artikel 46.3 och som föranlett domstolen att slå fast att sökanden uppfyller kraven enligt direktiv 2011/95 för att beviljas flyktingstatus eller status som subsidiärt skyddsbehövande är verkningslöst om det inte finns något sätt för nämnda domstol att se till att dess avgörande följs.

73 Under dessa förhållanden måste varje bestämmelse i en nationell rättsordning eller varje lagstiftnings-, förvaltnings- eller domstolspraxis som kan leda till att unionsrättens verkan försvagas på grund av att den domstol som är behörig att tillämpa denna rätt förvägras möjligheten att vid tillämpningstillfället göra allt som erfordras för att underlåta att tillämpa nationella lagbestämmelser vilka eventuellt kan hindra att unionsrättsliga bestämmelser med direkt effekt – såsom artikel 46.3 i direktiv 2013/32, jämförd med artikel 47 i stadgan – ges full verkan, anses vara oförenlig med de krav som följer av unionsrättens själva beskaffenhet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 9 mars 1978, Simmenthal, 106/77, EU:C:1978:49, punkt 22, och dom av den 24 juni 2019, Popławski, C-573/17, EU:C:2019:530, punkterna 52–62).

74 För att den som ansöker om internationellt skydd ska kunna garanteras ett effektivt domstolsskydd i den mening som avses i artikel 47 i stadgan, och i enlighet med principen om lojalt samarbete enligt artikel 4.3 FEU, ankommer det således på den nationella domstol som ska pröva ett överklagande att ändra ett beslut som antagits av en administrativ myndighet, eller en myndighet med domstolsliknande uppgifter – i det aktuella fallet immigrationsmyndigheten – och som inte överensstämmer med dess föregående domstolsavgörande, samt att ersätta det beslutet med sitt eget beslut beträffande den berörda personens ansökan om internationellt skydd, och vid behov underlåta att tillämpa nationella bestämmelser som hindrar den från att göra detta (se, analogt, dom av den 5 juni 2014, Mahdi, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punkt 62).

75 Att artikel 46.3 i direktiv 2013/32, jämförd med artikel 47 i stadgan, ska tolkas på detta sätt framgår för det första av den omständigheten att, såsom framgår ovan av punkt 50, när en person som ansöker om internationellt

skydd uppfyller kraven i direktiv 2011/95 för att beviljas flyktingstatus eller status som subsidiärt skyddsbehövande så är medlemsstaterna skyldiga att bevilja honom eller henne nämnda status och förfogar inte över något utrymme för skönsmässig bedömning i detta avseende, och att det enligt ordalydelsen i artikel 14.1 och 14.4 samt artikel 19.1 och 19.2 i det sistnämnda direktivet bland annat kan vara en domstol som beviljar sådan status.

76 För det andra gäller att även om EU-domstolen visserligen har funnit att unionslagstiftaren när den antog direktiv 2013/32 inte avsåg att införa någon gemensam regel om att den myndighet med domstolsliknande uppgifter eller den administrativa myndighet som avses i artikel 2 f i detta direktiv ska förlora sin behörighet efter det att myndighetens första beslut angående en ansökan om internationellt skydd har upphävts (dom av den 25 juli 2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, punkt 146), så förhåller det sig icke desto mindre så, att om denna myndighet, under sådana omständigheter som dem i det nationella målet, inte har följt avgörandet från den nationella domstol som har prövat överklagandet, ankommer det på nämnda domstol att ändra myndighetens beslut och att ersätta det beslutet med sitt eget.

77 I det aktuella fallet måste det således anses att för det fall situationen är den, vilket förefaller vara fallet enligt uppgifterna i beslutet om hänskjutande, att den hänskjutande domstolen i domen av den 25 februari 2017 verkligen har gjort en full omprövning av Alekszjij Torubarovs aktuella ”behov av internationellt skydd” enligt direktiv 2011/95, med beaktande av samtliga faktiska och rättsliga omständigheter av relevans, och till följd därav har funnit att sökanden ska tillerkännas ett sådant skydd, men immigrationsmyndigheten har antagit ett beslut som strider mot domstolsavgörandet, utan att i det beslutet fastställa att det har inträffat nya omständigheter som kräver en ny bedömning, vilket det ankommer på nämnda domstol att bekräfta, så måste den domstolen, enligt artikel 46.3 i direktiv 2013/32, jämförd med artikel 47 i stadgan, ändra det aktuella beslutet, som inte överensstämmer med dess föregående domstolsavgörande, och ersätta det beslutet med sitt eget beslut vad gäller det internationella skydd som Alekszjij Torubarov ska ha rätt till enligt direktiv 2011/95, samt underlåta att tillämpa nationella bestämmelser som i princip förbjuder den att göra detta (se, analogt, dom av den 17 april 2018, Egenberger, C-414/16, EU:C:2018:257, punkt 79, och dom av den 5 juni 2018, Kolev m.fl., C-612/15, EU:C:2018:392, punkt 66).

78 Av det ovan anförda följer att artikel 46.3 i direktiv 2013/32, jämförd med artikel 47 i stadgan, ska tolkas så, att under sådana förhållanden som dem i det nationella målet – där en förstainstansdomstol, efter att ha gjort en full omprövning, och prövning av det aktuella behovet, av samtliga faktiska och rättsliga omständigheter av relevans som har åberopats av den som ansöker om internationellt skydd, har konstaterat att sökanden enligt kriterierna i direktiv 2011/95 ska tillerkännas sådant skydd av det skäl som han eller hon har åberopat till stöd för sin ansökan, men där en administrativ myndighet eller en myndighet med domstolsliknande uppgifter därefter har antagit ett beslut av motsatt innebörd, utan att i detta avseende fastställa att det har inträffat nya omständigheter som rättfärdigar en ny bedömning av sökandens behov av internationellt skydd – föreligger en skyldighet för nämnda domstol att ändra det beslut som inte överensstämmer med dess föregående avgörande och ersätta det beslutet med sitt eget beslut vad gäller ansökan om internationellt skydd samt vid behov underlåta att tillämpa nationella bestämmelser som förbjuder den att göra detta.

Rättegångskostnader

79 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (stora avdelningen) följande:

Artikel 46.3 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/32/EU av den 26 juni 2013 om gemensamma förfaranden för att bevilja och återkalla internationellt skydd, jämförd med artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, ska tolkas så, att under sådana förhållanden som dem i det nationella målet – där en förstainstansdomstol, efter att ha gjort en full omprövning, och prövning av det aktuella behovet, av samtliga faktiska och rättsliga omständigheter av relevans som har åberopats av den som ansöker om internationellt skydd, har konstaterat att sökanden enligt kriterierna i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/95/EU av den 13 december 2011 om normer för när tredjelandsmedborgare eller statslösa personer ska anses berättigade till internationellt skydd, för en enhetlig status för flyktingar eller personer som uppfyller kraven för att betecknas som subsidiärt skyddsbehövande, och för innehållet i det beviljade skyddet, ska tillerkännas sådant skydd av det skäl som han eller hon har åberopat till stöd för sin ansökan, men där en administrativ myndighet eller en myndighet med domstolsliknande uppgifter därefter

har antagit ett beslut av motsatt innebörd, utan att i detta avseende fastställa att det har inträffat nya omständigheter som rättfärdigar en ny bedömning av sökandens behov av internationellt skydd – föreligger en skyldighet för nämnda domstol att ändra det beslut som inte överensstämmer med dess föregående avgörande och ersätta det beslutet med sitt eget beslut vad gäller ansökan om internationellt skydd samt vid behov underlåta att tillämpa nationella bestämmelser som förbjuder den att göra detta.

Underskrifter

* Rättegångsspråk: ungerska.